

De betekenis van het gebed voor de gelovige

uit: Bible Monthly

“terwijl u te allen tijde bidt in de Geest met alle gebed en smeking, en daartoe waakt met alle volharding en smeking voor alle heiligen, en voor mij”

Efeze 6:18

Het gebed is even noodzakelijk voor het geestelijk leven van de gelovige als lucht is voor het natuurlijk leven.

Het persoonlijk gebed.

Ten eerste is het persoonlijk gebed onontbeerlijk. De Heer zegt in Mattheüs 6:16 : *“Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen kijkt, zal het u vergelden.”* De praktijk van dit gebed is het uitgangspunt van de levensheiligheid. *“Zie hij bidt”* zegt de Heer tot Ananias wanneer Hij spreekt over Saulus van Tarsus. (Hand.9:11) De voornaamste van zondaars was alleen met God, in de angst van zijn ziel.

Het nieuwe leven begonnen met gebed, wordt in dezelfde geest voortgezet. Kan er werkelijk leven met God zijn zonder ogenblikken van persoonlijk gebed? Als we onder vier ogen zijn met Hem, verwelijken wij onze persoonlijke nabijheid met de Vader. Wij horen dan het Woord dat alleen voor onze ziel bestemd is. Misschien mogen we wel zeggen dat in die ogenblikken, in zekere zin, de witte steen van Openbaring 2:17 ons wordt gegeven. Daarop is een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan hij die hem ontvangt. Met nieuwe kracht kunnen we dan deze stille plek verlaten om de dagelijkse moeilijkheden tegemoet te treden. We hebben de voorsmaak ontvangen van het verborgen manna! We hebben de ervaring opgedaan dat we een voldoende deel hebben gekregen. (Die veel had geraapt had niet te veel, en andersom) Genoeg voor die dag.

We hebben echt behoefte aan kracht. Als die ons ontbreekt, gaan we van nederlaag naar ramp. Heel veel mislukkingen in de geestelijke dingen kunnen toegeschreven worden aan het veronachtzamen van de praktijk van het persoonlijk gebed. Als wij niet in de binnenkamer gaan en de deur niet sluiten, zal bij wijze van spreken de deur van ons hart open blijven staan zonder verdediging. Het hart is blootgesteld aan alle soort van kwaad dat van buiten komt, en het kan ook overvallen worden door niet geoordeeld kwaad van de oude natuur.

Zonder de soevereine genade zou het resultaat van nalaten ervan noodlottig zijn. Geen ijver, hoe groot ook, geen geestkracht in de dienst, zouden ooit het verlies kunnen goedmaken dat onvermijdelijk het gevolg is van het nalaten van persoonlijk gebed. Zonder de barmhartige invloed van het gebed, kan de ijver God alleen beledigen, omdat de ijver berooft wordt van de steun van de genade. De geestkrachtige dienst zal alleen maar werkzaamheid en energie van het vlees zijn. In dergelijke gevallen dreigt het zout zijn smaak te verliezen. Het wordt waardeloos voor God en mens.

Het gemeenschappelijk gebed.

Een andere kant van het gebed. Heiligen die zich samen vergaderen met het doel om hun begeerten eenstemmig aan God te vertellen. Dat is de bidstond. Het is een van de belangrijkste functies van de Gemeente van God De gezondheid van een gemeente wordt afgemeten naar het bezoek en naar de vrijmoedig uitgesproken gebeden van heiligen in de wekelijkse bidstond.

Het lezen en de overdenking van het Woord trekken veel toehoorders en men heeft grote belangstelling voor lezingen. Je kan daar genieten van de gaven aan de gemeente gegeven. Een gave die de Schrift kan uitleggen in leer en de praktijk. Maar het bezoeken van die samenkomsten is een even zeker bewijs van geestelijke gezindheid als de bidstond.

In de bidstond zijn de gemeenschappelijke behoeften van de gemeente aan de orde en het onderwerp van de gebeden aan God. De Gemeente van de levende God is de pilaar en de grondslag van de waarheid. Hoe zou zij haar hoge plaats kunnen bewaren zonder het gebed tot de God der Waarheid, door de Geest der waarheid

Het gebed in dagen van verval.

Toen men van de waarheid begon af te wijken, na de tijden der apostelen. En toen zij die trouw bleven zich begonnen af te zonderen van de afvallige massa, was het hun zwakheid, maar ook hun geloof dat hen

onderscheidde. Deze kleine kudde putte hun kracht uit hun gemeenschappelijke gebeden. De Heer zelf - die in Zijn zeven brieven aan de Gemeenten niet meer het herstel van de Gemeente in haar eerste positie voorziet – zegt tot de anderen, die te Thyatira zijn: “Ik leg u geen andere last op; wat u echter hebt, houdt dat vast totdat Ik kom.” (Op. 2:24-25) Om aan deze opdracht van: “vast te houden” te gehoorzamen was het noodzakelijk voor hen (en dus ook voor ons) het gemeenschappelijk gebed, voor de noden van de gemeente.

De bidstond is de waarborg voor de gemeente.

De bidstond is van ongelofelijk veel belang voor de gemeente. Als de heiligen er de plaats aan geven, die God wil, dat daaraan gegeven wordt. Het gebed is de verandering tegen invallen van de wereld in de gemeente. Het gebed sluit de deur voor de wolf, die altijd probeert binnen te komen om de kudde te verstrooien. Het gebed behoedt de heiligen voor verkeerde leer en verdeeldheid. Het gebed handhaaft een eensgezind en krachtig getuigenis van de genade en waarheid van God. Het gebed is de uitdrukking van onze voortdurende afhankelijkheid van God. Het opent de vensters van de hemel. Van waar wij alles krijgen waaraan wij behoefte hebben en veel meer krijgen dan wij vragen.

Maar de Gemeente heeft niet volhard in het gebed en de smeking. Als de vergaderde heiligen zorgvuldiger hadden acht geslagen op de eisen van de bidstond, zouden we dan nu zoveel verstrooiing, verdeeldheid en overstelpende verwarring zien van hen die eens tezamen wandelden?

Het gebed in dagen van wanorde.

Als de mogelijkheid van eenheid ver verwijderd lijkt en moeilijk en niet te verwerklijken is. Dan ligt het gemeenschappelijk gebed als een gereedschap binnen ons onmiddellijk bereik. Maar de vraag is kan er een wezenlijk, oprecht, verstandig gebed zijn over de toestand van de Gemeente Gods zonder tegelijk aan God te belijden de oneer, die het algemeen verval op Zijn Naam heeft geworpen? Er moet gemeenschappelijke belijdenis en verootmoediging zijn. Als de muren zijn verwoest en de tempel in puin ligt. Dan moeten onze gebeden uitgesproken worden in

de geest van een Daniël en van een Esra, niet in die van Salomo in al zijn heerlijkheid.

Als de verstrooiing van de heiligen niet kan worden hersteld, noch geheel, noch gedeeltelijk, zal God zeker horen naar hen, die zich verootmoedigen over het gemeenschappelijk verval. Die tot Hem roepen en een beroep doen op Zijn soevereine genade. Zulke gemeenschappelijke gebeden zullen rijkere zegeningen brengen, hoewel er schaamte is en blijft over de voorbije ontrouw.

Laten we oppassen de bidstonden te verzuimen. Als we dat doen dan kennen we de huidige behoeften van de vergaderingen der heiligen in de praktijk niet. Niets is kostbaarder dan de persoonlijke gemeenschap met God en vergeefs zal men op de zegen van de vergadering wachten, zonder de kracht van het gebed op de bidstond.

Bidden om niet ontmoedigt te raken.

Sommigen wanhopen dat ze ooit de werkzaamheid in het leven en de invloed in de gemeente zullen meemaken. Zij menen dat door de bestaande wanorde er niets anders meer over blijft dan de persoonlijke verantwoordelijkheid voor de Heer. Maar als alleen het zielenheil op dit moment de enige arbeid van de Geest van God zou zijn, dan zou deze werkelijkheid dat er één Gemeente van God bestaat, niet bestaan. Christus bouwt nog Zijn Gemeente en alle levende stenen worden verenigd in dit gebouw. Wij moeten erkennen, zoals Hij dat doet en overeenkomstig bidden.

De Gemeente groeit nog steeds, totdat ze volledig is met het oog op de heerlijkheid. Hoewel de uiterlijke eenheid vernietigd is, blijft de eenheid van de gemeente ongeschonden, want ze is verenigd in Hem.

Zij die met een geestdriftig hart, naar gewoonte, de bidstonden bijwonen, leggen zich er op toe om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede. De gehele Gemeente is verantwoordelijk voor de handhaving van deze eenheid. Maar ieder lid van het lichaam van Christus heeft zijn eigen aandeel in de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. Dat wij maar allemaal tot die leden behoren, die de onderlinge bijeenkomst niet verzuimen zoals sommigen gewoon zijn. En in het bijzonder als het gaat om de bidstond. (Hebr. 10:25)

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1963-162](#)

Titel: [La signification de la prière pour les croyants](#)